

Sophie Mackintosh

Kék sorsjegy

FORDÍTOTTA N. KISS ZSUZSA

Sophie Mackintosh

Kék sorsjegy

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Sophie Mackintosh: *Blue Ticket*

Blue Ticket © Sophie Mackintosh, 2020

Hungarian translation © N. Kiss Zsuzsa, 2020

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado

ISBN 978 963 543 000 0

Felelős kiadó: Dian Viktória
Felelős szerkesztő: Besze Barbara
Szerkesztő: Lakner Zoltán
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült a Korrekt Nyomdaipari Kft.-ben, 2020-ban
Felelős vezető: Barkó Iliász ügyvezető

*Ködvak hajnal –
Látnom csak
a jártom lehet. Világosságom
magam
bordom.*

Lorine Niedecker:
Linné Lappföldön

Lottó

1

A szerencseosztással indult, gépbe táplált flippergolyó testeinkkel. Az egymásba érő serdülések évében jártunk, a lányok ájuldozni meg nyúlni kezdtek.

Az orvosomnál a rendelőintézetben a testmagasságunk jelölésére szolgáló falrész mintha légypetékkal lett volna telepöttyözve. A többi között ott volt valahol az enyém is. Egyenes hát, egyenes hát, szólt rám a doktornő. A lapockámra csapott vonalzóval. Fölnéz! Mit lát?

Csak a mennyezeti tapétán gyűlő port, doktornő, akartam volna mondani. Jegyzetelte a testem. Rágtam a bőrkeményedéseimet. A doktornő gézlapokat tekert a sebes hüvelykujjaimra. Ne harapdál már magadat, szólt rám, és feljegyzett még valamit, úgy tippeltem, azt, hogy *Gondviselőnek alkalmatlan.*

Apámtól kaptam egy drótszőrű szürke kutyát a tizenegyedik születésnapomra a szívem miatt. Nyomás!, ordítottam neki, ha lemaradt tőlem. Ez

szeretet volt. Hívös fény, ezüst hálójukból kiron-
tó pókok az ablakom keretében.

Odakinn valamerre a sors. Én meg a kutya
együtt száguldottunk felé. Szerettem belefúrni az
arcom a só-bors szőrébe, pedig allergiás voltam,
azt hiszem. Nem kizárt, hogy végig a szeretet be-
tegtétt meg.

2

Igyatok sok tejet, felgyorsítja, mondták nekünk a
jól értesült lányok a mosdóban az óraközi szünet-
ben, miközben mi balzsamot dörzsöltünk a cse-
repes szánkra. Nekik sem jött még el az idő, de
sikerült megtudniuk dolgokat. Egyetek zsírosat,
olajosat, mondták. Kinyitottuk az összes vízcsa-
pot, és mentünk órára.

Vacsoránál megettem egy kanál vaját minden
nélkül. Apám nézett rám, nem szólt semmit. Vet-
tem még egy kanállal. Lenyaltam a kanalat.

Vigyázat a vágyakkal: ez a jelmondat állt a ren-
delőintézet falán. Minimum ötszázszor olvastam
el csak abban az évben. Lábamat lógásva a na-
rancsszínű műanyag széken a váróban.

A lányok egyenként morzsolódtak le a harmad-
év folyamán. Semmi búcsúparti vagy értesítés.
Mire én voltam soron, alig maradtunk. Én és két
másik lány meg a korcsoportom fiúi szántottuk
az osztályban ceruzával a papírt, szorozva meg

kivonva meg magolva az ablakon átvándorló nap alatt.

A szabad akarat képzetéhez nem túlzottan ragaszkodtam. Tizennégy évesen már hónapok óta feszített a várakozás. Apám fürdőszobájának sárga kövén órák hosszat ültem térdem a mellemhez húzva, mintha noszogathatnám a testem a gondolataim erejével. Nem leltem örömöm semmiben, legfeljebb abban, hogy minden esemény közelebb visz a felnőttiséghez, ehhez a tisztán fénylő szemhatárhoz. Merthogy sártengerben úszva, a torkolat hordalékain át lehet csupán elérnünk az óceánig. *Tudd le*, írtam a füzetem hátára. Személyes mantra gyanánt. Nagyon érettnek gondoltam ezt a kiegyezést önmagammal. De mit sem tudtam persze.

Erről az egészeztől szóltam dr. J.-nek, lestrapált, sápadt teremtésnek, akinél tele volt jelöléssel az a falrész. Iratszekrényében szalagokon tárolta növekvő agyvelőinket, számtalan rostálandó tinilány pszichés rohamát.

Min jár az elméd mostanában?, szokta tudakolni, amire én mindig ugyanazt feleltem, nevezetesen, hogy Semmin, és ez gyakran igaz is volt. Mélyen aludtam, kóboroltam az erdőben apám puskájával tanítás után, reszkető nyúltesteket kémelve, bár sosem tüzeltem, amikor magam voltam. Érzelmes hangulatba jöttem a fenyőtobozoktól meg a költészettől, leúsztam az előírt hosszaimat a szabadidőközpontban a korombeli lányokkal,

és hazaballagtam egyedül a zölddel szegélyezett szürke országúton.

Az év előrehaladtával hosszú piros csíkok kezdtek dudorodni a combjaimon titokzatos módon. Nyúlik a bőr, mondta a doktornő. Magas leszel. Akkor nem hittem neki. Ólmos napokon imádkoztam, hogy jöjjön már meg. Imádkoztam a természethez, hogy hozza el, a harmatos fűhöz meg az égbolthoz. Anyám medálja apám zoknis fiókjában várakozott rám. Nem lakat alatt, de üresen. Anyám a városon kívüli szürke temetőben feküdt. Talán a sorsjegyét is vele temették. Nem kérdeztem rá.

Apám elvitt egy étterembe. Először produkáltam a felnőttet, és nem jeleskedtem. Repedezett, üreges zsemle: hármat is befaltam széleseben. A spagettiban a bánatos gombákat csigának néztem, és ezek után képtelen voltam megenni. Vajszívűnek nevezett apám. Kicsit haragudott. Boroztunk, ittam annyit, hogy megszínezza a pohár falát, de nem többet. Felpezsdítette a nyelvemet. Apám megmutatta, hogyan forgathatjuk a bort a pohárban, és a mintázat mit árul el nekünk. Olyan, mint a teafűből jósolni, mondta. Borban az igazság. Az üveg fenekén lakik.

Amikor elfogyott a bor, szeméhez emelte az üveget, mintha távcső lenne. Na? Apám nevetett, de én nem kérdeztem tőle, mit tartogat a jövő.

Anyád biztos azt akarná, hogy kék sorsjegyet húzz, mondta apám, míg a számlát vártuk, de

ennél többet nem. Fene akart butának látszani, nem kérdeztem semmit, inkább bólogattam. Csak amikor próbáltam elaludni később, villant belém, hogy apám anyámról próbált beszélni nekem.

Fiatal volt az apasághoz. Hétfvégéken eljártak hozzánk a barátai, söröztek, és néztek engem. Kártyáztak, de nem általam ismert játékokat. Egy-kettő, egy-kettő, gajdolták, míg lecsapták az adukat. Ide még egy sört. Hasaltam kinn a sötét előszobában, ahol nem láthattak. Néző akartam lenni, nem nézett. Alapvetése volt ez a vágyaimnak. Az ember nem fogja fel tizennégy évesen. De most már nagyon is értem.

A moziban később abban az évben egy pohár pattogatott kukoricára kulcsolódtak az ujjaim. Egy fiú ült mellettem. Éreztem, hogy a keze kinyúlik felém, mintha úszna. Fel-le lengett a kéz a levegőben, mígnem megtalálta a testemet. Kéz talált rá a vállamra, a mellkasomra. Hagytam békésen ott nyugodni. Véget ért a film. Felemelkedett a kéz. A fiú elment, mielőtt odanézhettem volna.

Az iskolában a lányvécék gyakorlatilag kihaltak akkorra. Senki nem hagyta nyitva a csapokat.

Egy napon a szürke kutya hízásnak indult, és még lassúbb lett. Kiderült, hogy nőtény. Lefeküdt, és kis vaksi izék jöttek ki belőle, rózsaszínek, remegők, mint megannyi szív. Apám csinált velük valamit. Kította őket a vadonba, vagy gazdákat keresett nekik. Úgy döntöttem, utóbbit hiszem el.

A kutyára gondoltam évek múlva, amikor lenéztem a hasamra, mert a vak is láthatta. Nem lehetett letagadni. Én is lelassulok. Én is lefekszem a földre. A hideg földre. Kék hajnalon.

Meg kellett volna fognod őket, mondta rajtam kívül az utolsó lány az iskolában. Anyjuk lehattél volna. Mert felismerik a szagodat, csakis a tiédet. Szomorú, vizesnyolcas jelenség volt ez a lány, idegítően fakó tekintetű. Nem tetszett a gondolat, hogy egy a fajtánk, de hát voltam, ahol voltam. Voltunk, ahol voltunk. Óvatosan vitte a szájához a szendvicsét. Otthon a szobámban megszagoltam a hónom alját, csak hogy milyen. Semmi egyéni. Pont olyan bűdös, mint bárki másé. Sehol bármi néven nevezhető otthonosság.

3

Egy napon végre vörös foltot láttam az alsómban. A zuhany alatt gondosan lecsutakoltam a testem, szokatlan volt a lábamon orsózó keskeny vércsík. Sötét alvadékfoszlány távozott belőlem. Higgadtan vettem számot azzal, hogy ebbe talán belehalok. De nem, a ruhába bújtam bele, amely már egy éve függött fogásra akasztva a hálószobám ajtaján: rózsaszín szatén, fehér virág bordűrös nyakkivágású meg szegélyű, az alsószoknya horzsolta a térdem. Nyirkos szaga volt, töményen

édeskés a mindennap kötelességszerűen testemre fújt olcsó parfümtől. Mentem forogni apám előtt, aki máris hozta nekem a medált. Még ne tedd fel, mondta.

Taxiztunk a kivételes alkalomnak adózva, noha hosszú volt az út; át az ormótlan szomszédos városra, megint ki a peremre miénkforma faházak mellett. A taxisofőr odakínált egy műanyag fagyaltosdobozt fóliába csomagolt csokoládészívekkel. Kettőt vegyél!, erősködött, aztán visszatolta a dobozt az ülése alá.

Szép lány, mondta apámnak, aki azt mondta, Ejnye, mosolyogva, de nem mosolygósan, utána hallgattak mind a ketten egész úton. A szívekben sötét cseresznye volt. A két fóliát egybehajtogattam, úgy gyűrtem az ülésem háta mögé.

A lottózó nagyon hasonlított a rendelőintézethez; kétszintes halvány téglapépület, lapos tető. Amikor odaértünk, a megbízott kinn cigarettázott, de láttunkra ledobta a csikket az útra. Gratulálok, mondta nekem. Bevezetett minket a többi várakozóhoz.

Agyon volt lakkozva a fapadló. Számptalan láb illette már. Magára vont minden fényforrást a helyiségben – a mennyezeti spotlámpákét, meg az íróasztaliét is, amely mögött sötét öltönyös férfi ült narancssárga műanyag széken, és nézett minket, lábát keresztbe vetve. Orvos lehetett, csak nem viselt fehér köpenyt meg gumikesztyűt. Négy másik lány ült a saját ruhájában, sorban egy

fapadon, mellükre tűzött valódi meg művirággal. Nem iskolatársnőim. Egy bársonyban, kettő tüllben, a fennmaradó szaténban, mint én. Csíptem a szaténos lányt. Azonos fajta.

Felsorakoztunk sorsjegyet húzni a gépből, ahogyan sorszámot szokás a hentespultnál. Az évi slágerek szóltak a mennyezeti hangszórókból. Épp csak a kellő komolyság. Épp csak a kellő ceremónia. Végül is nem okvetlenül akkora súlyú ügy ez.

Engem szólítottak elsőnek. Néztek, amint átkelek a helyiségen a géphez a letakart ládában. Benyúltam. Izgatott voltam, de felkészült arra, hogy eldőljön az életem. Lehunytam a szemem, és a borosüveget szeméhez vivő apámra gondoltam. A gép hangtalanul bocsátott kemény papírszeletet a kezembe. Mélykobalt színűt. Gratulálok, mondta nekem a sötét öltönyös férfi.

Követett a többi lány, sorra elvették a jegyüket a gépből. Majdnem telitalálat!, kiáltott fel a végén a férfi a gép által kiköpött szelvényt olvasva. Mi, lányok összedugtuk a fejünket, mutattuk egymásnak, mit húztunk. Mind kék volt, csak egy fehér. A fehér sorsjegyes lányt átkísérte máshová az orvos és a megbízott. Néztünk a sötét helyiség ajtaján bevonuló hármas után. A doktor, amikor visszajött, kettőt tapsolt. Maguk megúszták, mondta vérfagyasztó nyájassággal.

Az íróasztalnál a megbízott, aki a bejáratnál fogadott, feljegyezte az eredményt, hogy értesítse a családokat, a rendelőintézeteket, meg általunk

nem ismert távoli, nagy jelentőségű helyeket. Egyesével beszólitottak egy másik helyiségbe, nem ugyanabba, mint a fehér sorsjegyet húzó lányt. Rogós papírral borított vizsgálóágyra feküdtem, egy másik orvos, vagyis orvosnő, akin szinte megnyugtatóan hatott az ismerős fehér köpeny, utasított, hogy húzzam fel a térdem. Belém tolt valamit, fáj, az éles nyilallás szétsugárzott. Mi ez?, kérdeztem, mire azt felelte, majd az orvosa felvilágosítja, miután célba ért valahol. *Miután* mondott, nem azt, hogy *ha*, és ezzel hálára kötelezett. Nagy vérőzsa maradt utánam a papíron.

A lottózó mosdója sárga fényben úszott, kidomborodtak a sovány nyakam vénái. Kopasztott csirke voltam, szemem ügyetlenül kifestve, de a medál már a nyakamban. A mosdók fölött alacsonyan, végig tükör, a sarokban fonott karosszék, két, barackrózsaszínre mázolt vécéfülke. A tükörben néztem a falat támasztó többi lányt. Megfeszített lábujjak. Plafonra szegezett tekintetek, sandítgatás az ajtóra, amikor csatlakozott hozzánk a fehér sorsjegyes lány, aztán ismét a plafon. Hervadó virágkompozíció volt a mosdó szélén, oázishézagokkal a rózsaszín szegfűk között. Ide is jött a zene valahonnan, mennyezeti vagy mosdók alatti hangszórókból.

Eleinte muszáj volt folyton a lányt nézmem, aki a fehér sorsjegyet húzta, a szintén szaténruhás lányt, bár az övé halványkék volt és piszkos a földet söprő szegélyénél. A szeme tiszta vörös. Kész-

tetést éreztem, hogy megragadjam a karjánál, és elrohanjak vele valamerre, ki az erdős részre, ahol azelőtt az osztálytársnőimmal cigarettáztam szünetben, az iskolai körlet átszakított szögesdrótján túl, a tanárok szeme elől rejtve. De hozzá sem értem, megfegyvelmeztem a tekintetem.

A vécéfülkében pásztáztam egy darabig az ajtóra meg a vécépapírtartó köré karcolt neveket és dátumokat. A biztosítótűvel, amely a műpeónia-ruhaderekat összefogta, felvéstem, *Calla*, *Kék sorsjegy*, meg egy szmájlit, alá a dátumot. Duzzadt a megkönnyebbülés árja, simán, természetesen, amilyen az izommozgás. És örültem. Gyerek voltam magam is nemrég. Nem akartam ezt egy másik vézna lénynek.

Követtem a többi lányt vissza a lottóterembe, ahol felsorakoztak a szülők. Egy asztalon teás- és kávéskannák, aprósütemény, vékony szendvicsek porcelántálakon, papírtörlőcsomagok. Az egészet levezénylő orvos úgy állt a szülők előtt, mintha félbeszakítottuk volna az épp nekik tartott beszédét. Talán valóban. Az anyák mosolyogtak. Az apák komoran néztek.

Egy megbízott mindnyájunknak adott egy palack vizet, egy iránytűt és egy szendvicset az asztalról, szalvétába csomagolva. Nem választhattunk, mivel kérjük. A fehér sorsjegyes lánynak nagyobb palack járt, láttam, meg két szendvics. Azon nyomban elváltak útjaink, semmi időhúzás.

Menjenek, mondta az orvos. Ahová tetszik. Gyalogoljanak. Mindegy, hova, csak el innen. Gratulálok.

Apám tekintetét kerestem. Egy nagyvárosra gondoltam. Ő viszonzta, és biccentett.

Együtt léptünk ki a hűvös sötétbe. A felnőttek a fényben maradtak kávéra és frissítőkre, meg hallgatni az orvost. Talán látjuk még a szüleinket, talán nem. Egyik-másik lány visszahőkölt, amikor kijutottunk. Tanácstalanul, merre induljon. Riadt újoncok, akár a homályból előderengő erdőszéli őzek. A fehér sorsjegyes lány bezzeg ment egyenesen az erdőbe, elemlámpáink fényét visszaverte a szatén, míg el nem nyelte őt a sötétség. Nem különböztünk olyan nagyon.

Tenyerembe fogtam az iránytűt. Észak vagy dél, kelet vagy nyugat. A tű rezgése, a holdvilág csillámai az üveglapon. Tudtam, hogy képes vagyok erre; meghaladhatom a rágott felhámot, a mosdó penészszagát, a fiúkat a sötétben, akik matatnak valami után, amit adnék, csak még alig van magamnak is. Ott kinn van valahol az életem, előttem jár. Futnom kell, hogy beérjem, túl a formába öntésen.

Egyik-másik lány elindult utánam a sápadt útszakaszon, és én rájuk hagytam. Hallgattam a lépteiket a hátam mögött, nem közelítették hozzám. Az egyik lány sírva szólongatta az anyját, de csak nem jött. Senki más sem.

Így rögzül az életed, megíratott és változtathatatlan. Tárgy, melyet igazából nem vettem birtokba, márpedig bármi másra vágynom legjobb esetben is hiba, legrosszabb esetben hitszegés.

Kék sorsjegy: Ne becsüld alá, mekkora könnyebbség, hogy a döntést elvették tőled.

Kék sorsjegy: Sosem anyáskodtam. Alkalmatlannak minősített rá valaki nálam hozzáértőbb.

Kék sorsjegy: hiányos az agyam, a testem, a lelkem, a tudom is én, mim. Fogyatéék, nem szabad továbbszármaztatnom. Valami hófok nincs meg bennem.

Kék sorsjegy: az életem épp elég becses önmagában. Kár rizikónak kitenni magam.

Kék sorsjegy: van, aki nemes önfeláldozásnak mondja, más kegyelemnek.

Mindig mást jelentett, valahányszor utánagondoltam.

Lázás évek, majd nyugodtabbak. Ketyegtek ritmusosan, mint a metronóm, jöttek eseménytelenek, jöttek érdekesek. A dolgok megtörténhettek úgy egy kék sorsjegyes nővel, ahogyan fehér sorsjegyesel esetleg nem. A kockázatvállalás. A gyakorlatban az élet kisszerűbbnek bizonyult az ígért tágasságnál. Sötét éjszaka a konyhámban cigarettaztam, és néztem, ahogyan sorra alusznak ki a fények a szomszédaimnál. Már nem kértem apám korú férfiaktól, hogy pofozzanak fel, nem bírtam

ki három napot alvás nélkül. Többnyire csöndes életet éltem. A késztetéseim már kevésbé voltak fékezhetetlenek, mint hittem volna. Ekkorra már nagyjában-egészében tudtam, melyek tehetnek boldoggá, és melyek biztosan nem.

Időnként tudatosult bennem, hogy valahová nem juthatok el. És vágytam oda. Hogy is ne, miután közölték, hogy lehetetlenség? Az anyaság a végromlás; különben közismerten annyi, mint szeretni és szeretve lenni. Ez az egy volt csak elzárva előlem.

Vágyom. Volt ebben az érzésben valami tiszta-ság, amelyet más benyomások nélkülöztek, valami egyszerűség, noha egyszersmind ez maradt a világon a legnagyobb bonyodalom.

Előfordult azért még, hogy kerestem a bajt. Előfordult, hogy egy bárpulthoz ültem a város túlvégén, újabb és újabb italt rendeltem, merően nézve valakit, míg nem vizonozták, aztán kezdődött a tánc – picit sem elegánsan, de sajátságos vonzás-taszításban bővelkedve. Fontosnak éreztem ezeket a rítusokat. Tárgyasították a vágyakozásomat, melynek így kitapinthatam éleit és zugait. A formája mégis úgy illant el tőlem, mint a víz.

A választás illúzió, mondta egy nő, aki mellettem rúzsozta a száját egy bár mosdójának tükrénél valamelyik este. Te soha nem gondolsz arra, hogy mennyire céltalan minden?

Nem mintha bármit mondtam volna neki. Még most is megvan az az arckifejezésem, amelynek vadidegenek beszélnek, hantáznak vagy vallanak úgy, mintha ismerősük lennének. Ez a nő szebb volt nálam. Pihés haj övezte az állát, szája színe akár a sötét vér. Talán nagyon be volt rúgva, vagy talán megbízott volt, mintakép a kék sorsjegyes nő kellő megjelenéséhez és érzéseihez, szemléltetés, mekkora szabadságot nyújthat, ha mindenestül élünk azzal, amit kaptunk. Nem tudtam biztosan, hogy erre is bevetnek-e megbízottakat, de gyanakodtam. Mindenesetre szerettem volna megcsókolni őt, mert még hittem a szépség erejében, mert szerettem volna, ha a helyénvaló hozzáállása megfertőz, mert én is be voltam rúgva, mert soha, de soha nem voltam elégedett.

Mindenhol kiszúrtam ezt a fajta nőt, ha jobban körülnéztem. Korábban közējük tartozónak tudtam magam, aztán egy napon olyanok lettek a szememben, mint a titkos ügynökök, akik elhintik a függetlenség, az örömszerzés, a beteljesülés igéjét. Hú, de remek, hirdették éjszaka bárók dohányzóhelyeinek ponyvája alól, asztalok mellől, ahol magukban ültek, autókból, vonatkocsikból, pázsiton vagy ágyon fekvve, egyesek elegáns öltönyben vagy más egyenöltözékben, fontosságuk kiemelendő. Imponáló teljesítményeket mutattak fel, értelmes célokra fordították az idejüket, és közējük tartoztam, és ez a közösség olyan érzés volt,

mintha gyönyörű madarak rajaként szelnék az égbolt forró terét, és jó volt, csúcs, tényleg hú de jó, csak zajlott bennem valami, és arra jutottam, hogy kevésbé befolyásolhatom.

Na de próbálkozni csak nem baj, érveltem magamnak. Pusztán rettenthetetlenül vágyakozni. Mindig is többre vágytam, és azelőtt eleve jó dolognak véltem azt, hogy még ha nem tudod is, merre visz egy vágy, a követése esetleg megvilágosodás. De legalábbis jó mulatság.

(Meg akar halni?, kérdezték az orvosaim az évek során.)

Nem mindig, feleltem. Általában nem.)

Visszatérő éjszakai álmom volt, hogy egy ablak és ajtó nélküli sötét szobában találok magam, ahonnan nem lehet kijutni, és valami fájdalom van a mellkasom közepén a szövet meg a csont alatt, fájdalom, amely szerves részem, bár dühít és rémít.

Annyi éve azon az úton láttam valamit, amit, azt hiszem, szabályellenes volt látnom. A fehér sorsjegyes lány ült hátul egy autóban, a volánnál az egyik megbízott a lottózóból. A lány leteker-te az ablakot, a résbe nyomta az arca egy szeletét. Eszelősnek látszott, de nem hiszem, hogy elra-bolták. Védték. Felmerült bennem, hogy intek az autónak, és bekéredzkelem. Töprengtem, nem mulasztottam-e el valami döntő jelentőségű eliga-zítást, néztem az úton suhanó autó csillogó kon-túrja után, míg csak látszott.

Nem igazság. Volt, hogy a sötét álomszobából ezekkel a szavakkal a számon kerültem ki, mintha mást se hajtogattam volna addig. *Nem igazság.*

Amikor fontolgattam, hogy porig égetem az életemet, ami mind gyakrabban előfordult velem, kíváncsi lettem volna, vannak-e fehér sorsjegyes nők, akik szintén porig égetnék a sajátjukat. Hogy magukban lehessenek, mindenkinek láthatatlannul, lássák ebben a tündöklést – mert igenis van benne tündöklés, én még láttam ezt a tündöklést, mint nagy távolságból egy helységet, ahonnan továbbálltam, a messzi, számomra elérhetetlen fényeit.

A helyébe lépő mérhetetlenül idegen sóvárgásokról feltételeznem kellett, régtől lappangnak bennem, mint a szálkák vagy a srapnel, és mostanra lökődtek felszínre. Életemben nem tapasztalt sóvárgások. Például: valami puhát, kerek szeműt ölelgetni, szövegtelen dalokat dúdolni. A supermarketben karomra vettem egy háromkilós jutasák cukrot, és rögtön vissza is raktam.

Rengeteget gondoltam a csecsemők csigás öklére, a meleg tejre. Foglalkoztatott, milyen, ha nap mint nap hazajönnek az emberhez, a kölcsönös igény képzete. Bontottam egy üveg vörösborot, mint apám, az lett a vége, hogy a medálomért nyúltam, néztem a makulátlan kékségét, és a fejem azon járt: *fehér sorsjegy*. Azon járt a fejem, hogy hibáztak valahol, tévedésből csöppentem ebbe az

életbe. Járhatatlan út, vagyis inkább számomra járhatatlan.

Erről az egésztől nem beszélhettem dr. A.-nak. Nem kérdezhettem tőle, kié volt a döntés, ki állt a gép mögött annyi éve a lottózóban, amikor az első vérzéstől úgy facsarodott a hasam, mint a vizes zokni.

Nem kérdezhettem senkit. Az ügy rám tartozott és a sóvárgásomra – szívós volt, mint a babhüvely, csak én voltam meg ő éjjel a holdfényben, csak egyetlen látható út, de nekem szigorúan tiltva.

És mégis vágytam, vágytam, vágytam.